

FORSVUNDNE STJERNER OG KONTINENTER

af Ove von Spaeth

Udgivet af VisionsNettet
www.visdomsnettet.dk

FORSVUNDNE STJERNER OG KONTINENTER

Af Ove von Spaeth

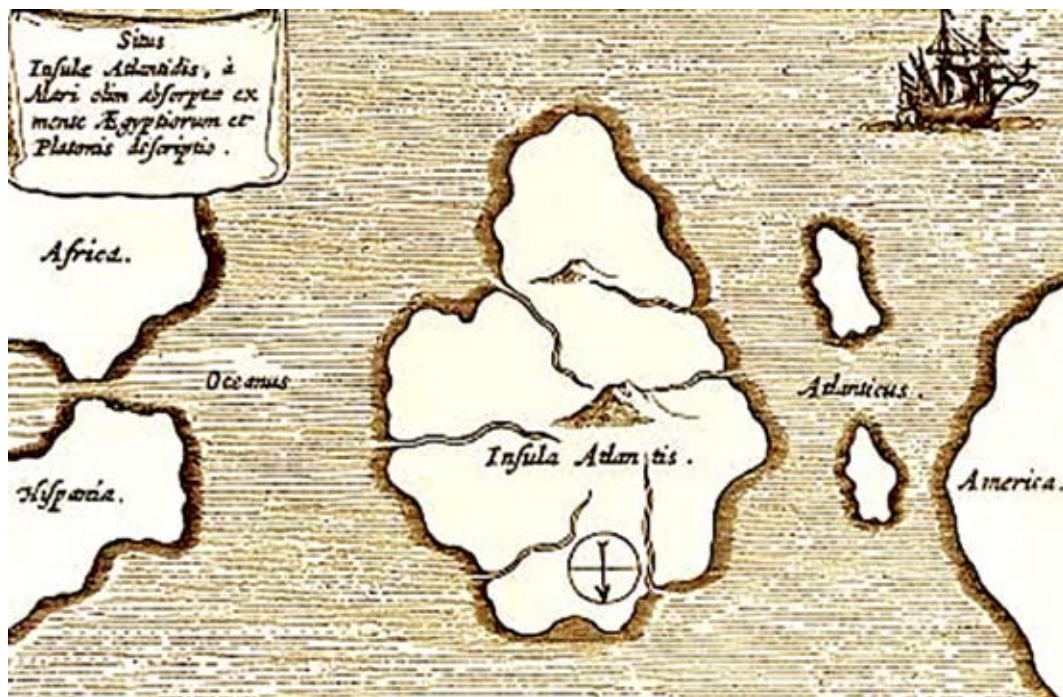

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Forsvundne stjerner og kontinenter

af Ove von Spaeth

Over hele verden eksisterer der fra ældgamle tider en række ensartede opfattelser eller symbolik for bestemte stjernebilleder. Kan den tradition stamme fra de sagnomspundne civilisationer på sunkne kontinenter?

Atlantis som fortidigt kontinent midt i Atlanterhavet - som opfattet af filosofen og mystikeren Athanasius Kircher (i hans værk "Mundus Subterraneus", 1669). Kortet er orienteret mod syd, som derfor er placeret øverst.

Plejadestjernerne - og Atlantis

Da det over hele verden er muligt hos de oprindelige folkeslag at finde visse ensartede ideer om bestemte stjernebilleder fra urgamle tider, er det næppe utænkeligt, at der har været en form for tidlige forbindelser, som endnu ikke er blevet fremdraget i historieskrivning.

Der eksisterer en række indikatorer herfor. Når eksempelvis Plejadernes karakteristiske stjernebilde overalt hos de fleste gamle kulturer ses ensartet betegnet eller navngivet som "de syv unge kvinder eller døtre, hvoraf den ene er forsvunden" - må dette give anledning til nytænkning eller relevant revision i videnskabelig forskning inden for historie og antropologi. Men det er endnu ikke sket - skønt det ikke er videnskabeligt forsvarligt at på forhånd udelukke såkaldt mytologi og myter som information. I kulturen er det en tankearv og rummer spor fra fortidens opfattelser, hvor en viden kan søges, der kan vise sig værdifuld.

Hvad skyldes det, at der over store dele af verden findes traditioner med visse ensartede forestillinger om bestemte stjernebilleder? Arv fra tidligere civilisationer? Arketyper? Ved mange af de kendte eksempler på sådanne gentagne ideer om stjernebilleder må det gælde, at når søfarere fra hele verden til alle tider har navigeret ved hjælp af stjernerne, vil det være relevant, at udbredelsen af nogle af disse fælles ideer også kunne have været foregået ad den vej. Men - som vi skal se - det er ikke nødvendigvis eneste måde.

Der findes konkret vidnesbyrd om en ellers i nutiden omdiskuteret eksistens af en esoterisk tradition i Egypten angående et *andet verdensbillede*, der også inkluderer en anden historisk geografi. Lignende overleveringer er også kendt fra andre gamle kultursamfund.

Elektra - særlige kræfter

Også førømtalte Plejadestjerner går igen og igen. Navnet på den forsvundne stjerne, den syvende Plejade, var *Elektra*, datter af Atlas, hvis far var Oceanos eller Poseidon, havets guddom. Navnet Elektra er tilknyttet et græsk ord for 'rav', *elektron*, brugt til smykker, men også kendt for ved gnidning at frembringe en 'energilagning' - senere benævnt *elektricitet* - og opbevare den 'elektrostatisk'. Dobbelt symbolik - smykke på himlen og mystisk egenskab. At elektricitet er inde i billedet understreges ved mytologien om, at Elektras bror blev dræbt af et lyn. Nogle egyptiske og græske templer havde opstillet høje spyd helt af kobber, hvis lynaflederevne tiltrak lyn - opfattet som at templer fik 'lysenergi fra kosmos' på den måde.

Siden man i 1600-tallet i større udstrækning katalogiserede stjerner, ses den forsvundne stjernes navn Elektra dukke op og nu være hæftet på en af de klareste af Plejadernes stjerner. Den i øvrigt så stabile gruppe Plejader *kan* altså have forandret sig (f.eks. som det på anden vis kendes med Sirius, der i oldtiden blev beskrevet som rød, men i dag er mere blålig-hvid).

Eller det kunne ske ved tab af detaljer i den gamle viden kan navnet være hæftet på en anden stjerne (jf. eksempelvis at oldtidens stjernebillede Æslet ved Sirius blev delvis glemt, og i stedet blev der på renæssancens stjernekort indsat en enhjørning her, idet det også glemtes, at stjernebilledet Pegasus var den oprindelige enhjørning). Med andre ord, ingen fuldstændig sikkerhed gives der for, at Elektra på moderne stjernekort er den originale Elektra.

Angående stjernemytens Elektra, så kaldte den romerske forfatter, Vergil (70 f.Kr.-19 e.Kr.), hende/stjernen for Eoae Atlantides. Og Vergils kollega, Ovid (43 f.Kr.-18 e.Kr.), kaldte hende direkte for *Atlantis* - ud fra tilhørsforholdet til hendes far, Atlas, og plausibelt med den forståelse, alle dengang var fælles om, nemlig at kontinentet Atlantis var forsvundet i havet ligesom dets mytologisk relaterede stjerne Atlantis (Elektra) var forsvundet på himlen!

*"Søstrene" navngivet, foruden andre af Plejade-området stjerner.
I nyere tid er der igen - navnemæssigt - de klassiske syv stjerner.*

Platons mange ord om Atlantis

I oldtidens verden var en eksklusiv viden bl.a. om udviklingens tidligere forhold mest forbeholdt indviede at få adgang til. Sådanne informationer refererede til den ældste viden, som også kendes næsten tusinde år efter Moses' tid, nemlig hos græske filosoffer i årene 600-300 f.Kr.: Pythagoras samt Sokrates og dennes 'lærer' Solon, der hver efter tur havde rejst ned til de egyptiske præster og var blevet indviet i det gamle Egyptens visdom og lærdomme.

Ligeledes for Sokrates' elev Platon (427-347 f.Kr.), der tilbragte 13 år i Egypten (ifølge Platons 'elev' Eudoxos). De blev her præsenteret for optegnelser om konger og vidende ypperstepræster langt tilbage til "landets tidligste dage". I Platons tekster om Solons egyptiske oplevelser et par generationer tidligere findes beretningen om et *Atlantis* for nu 11-12.000 år siden. Et fragment af denne i så fald egyptiske overlevering synes genkendelig, idet denne såkaldte myte fremstår som reflekteret i vægudsmykningen i templet i Edfu, skønt (endnu) ikke således opfattet i egyptologien. Men templet opførtes ifølge beskrivelserne - ud fra det nye ptolemæiske dynastis skik - som en bevarende kopi af ældre templer, deres udstyr, tekster og udformning.

Her i Edfu-templet ses i detaljer en ældre beretning om et ø-kontinents oversvømmelse (mytologisk ligesom "skabelsens ø") og om udsendinge derfra, som medbragte deres viden til fortidens Egypten. Selve myten kunne derfor være mere egyptisk end græsk.

Gennem de seneste par tusinde år er Platon bestandigt hyldet som et af de store genier. I 1800- og 1900-tallets forskning kaldes Atlantis for "en myte". Platon har skrevet mere end 40.000 ord om Atlantis' eksistens, men alligevel dømmes mange forskere - egentlig arrogant - Platon til her pludselig at lade sin kapacitet "benytte til amnestuehistorier" som baggrund for - i øvrigt udmærkede - tankeeksperimenter med ideer om regering og magt. Men der synes at ligge mere inde i teksten - en lignelse eller ligefrem kode med en skjult lære.

Under alle omstændigheder kan selvfølgelig også et geni tage fejl, men nævnte holdning hos nutidens lærde fremstår lidt indskrænket, når de afviser uden argument, hvilket absolut ikke ville blive godtaget, hvis de med samme uvidenskabelighed afviste deres egne kolleger.

Atlantis kendt hos oldtidens lærde

Flere forfattere og filosoffer i oldtiden gik ind for Platon-beretningerne "Timaios" samt "Kritias" - fra ca. 400 f.Kr. - hvori Atlantis omtales. Andre var skeptiske. En af teksternes fire hovedpersoner, Kritias, hævder, at ovennævnte Solon havde i byen Saïs ved Nildeltaet set en hieroglyftekst om Atlantis, og at den egyptiske præst (Sonchis, ifølge Plutarch) oversatte den.

Filosoffen Crantor, 4. årh. f.Kr., der studerede hos Platons elev Xenocrates - og senere nød høj troværdighed f.eks. hos Plutarch og Cicero - rejste til Egypten og fik ligeledes forevist hieroglyftekster om Atlantis - nu på nogle søjler.

Det var netop normalt, at egypterne brugte forskellige gengivelsesformer til deres traditioner og kilder, hvortil nogle af nutidens forskere, der ikke ænser egyptisk tradition, misforstår forskelligheden som udtryk for utroværdighed.

Men selv om der om det formentlige Atlantis' tidligere eksistens endnu ikke er fundet afgørende bevis (men heller ikke mindste modbevis), vil det være uvidenskabeligt at optræde overlegent "klogere" end de gamle forfattere ved blot at afvise oldtidens oplysning om emnet.

Eksempelvis var Eratosthenes forfatter, filosof og astronom, og blev 240 f.Kr. den tredje leder af Alexandrias berømte bibliotek, der rummede mængder af ældre tekster indsamlet ved kongelig befaling fra de gamle egyptiske templers biblioteker: En vidensbaggrund, hvor han også nævner Atlantis. - Og historikeren Ammianus Marcellinus (ca. 350 e.Kr.) skriver, at: "... Alexandrias intelligentsia betragtede Atlantis' ødelæggelse som et historisk faktum ...".

Platon beskrev en Atlantis-by omgivet af cirkulære kanaler. - Kunne det være skabt for at efterligne et kosmisk mønster i stjerneverdenen ud fra ideer om en særlig samklang - ligesom det også kendes senere fra oldtidskulturerne?

Nogle fælles træk på begge sider af havet

Der findes 125 år tidligere end Platon i eksisterende vidnesbyrd om fejringen af Panathenaea-festen, at den græske gudinde Pallas Athene blev hyldet for i fortiden at have hjulpet Athens indbyggere til sejr ved modstand mod invasion fra Poseidon-landet, som Atlantis også kaldtes.

Hvordan har man opfattet Atlantis forhold til stjerneverden? Det ene af Platons omtalte værker, "Kritias", er ikke gjort færdigt, så man kan ikke vide, om han ville have omtalt Atlantis' stjerneverden her, idet han i øvrigt var velbevandret i stjerneverdenen og skrev spændende detaljer om kosmologiske forhold.

Oprindeligt synes en del af denne viden kendt i de lukkede kulturer - både i Babylon, Indien og Egypten - i de indviedes lære, der også omfattede stjernekundskab. Platon, som var en indviet, beretter i sit værk "Timaios" (Platons skrifter VIII, C.A. Reitzel 1955) om himlen over os og dens ydre "ensartede" bevægelse, der går langsomt mod højre. Det synes at være præcessionens baglæns forskydning (bevist af Hipparchus 200 år efter) og ikke Jordens egen (hurtige) rotation bl.a. fordi han også beskriver sidstnævnte og dens pol-akse i samme kapitel.

Ifølge Platon havde man elefanter på Atlantis - og i Mexico er udgravet elefantknogler samt fundet elefantlignende dyr i ornamenteringen af de senere mayaers arkitektur.

Diodorus Siculus, der i 1. årh. f.Kr. skrev 40 bind med historiske optegnelser og tilbragte flere år i Egypten, gengav den viden, at Atlantis' folk "... ikke kendte Ceres' frugter ..." nemlig korn! Det er et faktum, at Amerikas indianere ikke kendte korn før europæeres ankomst.

Udgravninger i Mellem- og Sydamerika af oldtidens indianerbyer viser dem omkranset af kanaler, ofte den ene kanal som en ring uden på den anden. Man har påvist, at anlæggene ud over at være en slags beskyttende voldgrave især i de ørkenagtige landskabers voldsomme tropiske hede dannede et mere brugbart, køligere mikroklima for planteavl samt udløste den nødvendige ventilation for byen inde i midten. Men for næsten 2.400 år siden havde Platon beskrevet Atlantis' byer som netop omgivet af cirkulære kanaler uden på hinanden. Kunne en sådan konstruktion desuden være skabt for at efterligne et kosmisk mønster i stjerneverdenen - princippet om særlig samklang med det jordiske ligesom senere kendt i oldtidskulturerne?

Platon angiver desuden meget bevidst nogle eksakte mål og antal for cirkelkanalerne, de talforhold udgør tydeligt en slags kode - dvs. *en viden* han videregiver og ikke bare "en myte".

Fotos af havbund ved de vestatlantiske øer Bimini (t.v.) og Andros (t.h.) - taget 2003 af forskeren Dr. Greg Little (www.coasttocoastam.com/shows/2005/07/26.html). Fundet anses, bl.a. ud fra hans undervandsarkæologiske optegning (nederst), ikke for en vej, men foreslås som et maritimt anlæg.

Atlantis - nye spor?

Stjernen Alkyone er den kraftigst lysende af Plejaderne. Overleveringen fortæller i sin særlige udtryksform, at Alkyone er navnet på den ene af Atlas' døtre, der blev gift med en konge, der forsvandt ude i Atlanterhavet. Dronning Alkyones sorg transformerede hende til at være i stand til at redde ham fra havdybet således, at de kunne gå i land på en Middelhavskyst.

Handlingen er som et udtryk for, da Atlantis blev oversvømmet, hvorefter mange folk reddede sig ved at komme til andre kontinenter. At Atlantis sank ned i havdybet, antydes ved beretningens redningsaktion, idet *Alkyone* er det græske navn for den fugl (Plejaderne er ofte benævnt fugle), som på engelsk hedder 'kingfisher', der er kendt for at dykke lodret, dybt ned i vandet efter det bytte, den vil bringe op. På dansk hedder den 'en isfugl', en forvrængning af tysk *Eisvogel*, 'jernfugl', på grund af fuglens ofte stålblå farver, som har genklang i den tydelige blå stjernetåge, der omgiver Plejadestjernen Alkyone på himlen.

I begyndelsen af 1920'erne blev Atlantis omtalt af Edgar Cayce, "the Sleeping Prophet", som New York Times tidligt kaldte ham. Omkring 1940 rapporteredes igen fra Edgar Cayce - i en af de efterhånden 13.000 forudsigelser om mange emner, som var blevet fremlagt af ham - at noget af Atlantis ville komme frem igen i Atlanterhavet, op til 1969. I 1968 blev såkaldte "Bimini road", en stenlagt formation, set fra luften af piloter og set af dykkere langt ude på Atlanterhavets bund i området ved øen Bimini. Var det rester af en antediluviansk verden?

I hvert fald spores forhistoriske oversvømmelser sandsynligvis fra bl.a. kontinentaldrift. To tektoniske plader mødes midt i havet. Ifølge sagn og visioner sank det sidste af Atlantis 11-12.000 f.Kr., og landets præster brugte "krystaller" til "kommunikation med andre verdener" og advarede om landsænkningen - og nåede i Atlantis' kolonier på andre kontinenter at oprette en "Hall of Records" bl.a. "under Sfinxen i Egypten" og på "visse andre steder".

Sådanne overleveringer er af natur ikke ligefrem egnede som kilder, omend de kan høre med i det store billede. Mere konkret er det f.eks. at undersøge de mange regelmæssige sten, der blev fundet på Atlanterhavsbunden. De ses ikke anvendt i en vej, og visse forskere anser dem for forhistoriske maritime anlæg med de flere hundrede meter lange "moler" el.lign.

Stenene er sekskantede - men sådanne kan dog findes i naturen - og de måler op mod 25 og 30 fod, og 2 fod i tykkelsen. De ligger endda i lag. Den pågældende forskning bedømmer dem som ikke-naturskabte. Nogle kritikere accepterer dette, men foreslår, at det er rester fra tabte cementtønder. Under alle omstændigheder findes de i syv distinkte kategorier og er "linet op", derfor anses de mere overbevisende for konstrueret af mennesker.

Atlas, aztlan og Atlanten

Et berømt centralamerikansk indianerfolk, som spanierne kaldte *aztekere*, kaldte sig selv for "aztlan", fordi de efter egen tradition var undsluppet fra et kontinent ude på *atzlan*-havet øst for dem. Det hævdes, at et særligt boldspil, som aztekerne havde, er genfundet fuldt magen til i Spanien, nemlig i en spiltradition hos baskerne, hvis særprægede sprog ikke synes i familie med noget kendt sprog. Oldtidens grækere benævnte Plejadernes "far" (placeret ved Atlas-bjergene syd for Spanien) som *Atlas*. Havet vest for Atlas hedder *Atlanterhavet*, hvor et Aztlanfolk senere kendes på den anden side. Midt imellem lå *Atlantis* ifølge beskrivelserne.

Hvad angår Atlanterhavet - hvis der har været tale om landsænkning og oversvømmelse af et økontinent ude i midten, er der her en kæmpemæssig nord til syd revne - Dolphin Ridge, bekræftet fra rumfærgen Challenger, og dækket med vulkanske aflejringer - på bunden, hvor revnen deler de store tektoniske flager. - I det sydlige af Bermuda-Florida-Antiller-området er der fundet undersøiske huler med drypstenssøjler. Disse kan kun dannes over vandet, så her var engang tørt land. Lad det være sagt igen - indtil nu er ikke frembragt noget afgørende bevis for Atlantis, men indiciene er så interessante, at det er uforståeligt og uden objektivt sigte, når de ignoreres i historieskrivningen. De er med i billedet og kan ikke bare fjernes.

Istidens ophør og oversvømmelserne

Plejadernes forsvundne søster Elektra, kaldtes også for Atlantis, mens *elektra* tillige betyder 'elektricitet'. Kunne der her være en kode, et underliggende budskab i dette? For det hævdes, at Atlantis ødelagde sig indefra ved "misbrug af en art særlig energikilde" som medvirkende undergangsårsag, der destabiliserede ø-kontinentet. I nutiden ses hypoteser om "et ødelagt energifelt på havbunden" forbundet med mystiske forhold i Bermuda-trekanten. I området er videnskabeligt påvist, senest i mangeårige systematiske målinger af den danske Ørsted-satellit, at magnetosfæren her har de mest hyppige skift på Jorden. Testflyvning filmdokumenteret af National Geographic i 2006 viser, at her blev instrumenter sat ud af kraft. Allerede Columbus skrev i sin skjulte dagbog 29. og 30. september 1492 om *pludselige kompasfejl* i dette farvand.

Platons tekster fra ca. 400 f.Kr. med Timaios og Kritias' dialoger, hvori Atlantis beskrives, har undertiden vist sig svære at tolke, hvor det ikke omhandler eksakte oplysninger, hvorfor der findes forskellige udlægninger af teksten. Platon kan synes at understrege, at det var under en af de forrige generationer, at oplysningerne blev hentet, idet navnet Kritias er samme navn som på Platons bedstefar. Men selve det faktum at Platon informerede om, at Atlantis' undergang fandt sted 9.000 år før, at Solon besøgte Egypten ca. 600 f.Kr. - altså en undergang for *nu* ca. 11.600 år siden - fremstår som en konkret information.

Vi ved i dag, at på dét tidspunkt sluttede den sidste istid, Pleistocene-istiden. Det globale havniveau hævedes 100-125 m og mere, og temperaturen steg 10 grader - for 11.600 år siden.

Dette påvistes bl.a. af autoriteten Bruce Heezen, oceanograf fra Lamont Geological Observatory. (Han opdagede i 1950'erne 'Mid-Atlantic Ridge'. Den kunne have medvirket ved Atlantis' undergang). Ydermere var vandstandshævningen resultat af smeltevandet fra istids-gletchere. De havde dækket væsentligt af kontinenterne i Jordens tempererede regioner - og var flere kilometer tykke. Bruce Heezen påpeger, at vandstandsstigningen var tilstrækkelig til at drukne de fleste lavtliggende kystregioner på planeten; også f.eks. den region, der nu udgør Det Sydkinesiske Hav - og kan herefter findes på en gennemsnitlig dybde af 60 meter under havoverfladen. Celebes blev bjergkæder alene i havet. Dertil har det over hele Jorden medført utrolige tsunamiforhold, også tilstrækkeligt til at oversvømme et midatlantisk kontinent.

Aksehældningens glemte indflydelse

Som årsag til klimaændringstilstande, der frembragte istider og gletchersmelting, der kunne fortsætte som selvforstærkende, er der officielt også foreslået nu påviseligt relevante faktorer - solpletternes indvirkning og kosmisk stråling. Men en af de overhovedet stærkeste faktorer nævnes oftest *ikke*: Den uhyre langsomme, *fortløbende* ændring i jordaksens med en tidscyklus på ca. 26.400 år, også kaldet et "platonisk år". Heraf udløses en selvstændig, helt CO₂-uafhængig klimaforandring, idet dele af Jordkuglen ved ændret aksevinkel solbestråles i et andet timetal - mest mærkbart i de nordlige og sydlige landområder uden for ækvatoriale egne. En æra med solbestrålingens maximum skyldes blot få buegraders ændret jordakse- og derfor ekliptikahældning, men er tilstrækkeligt til, at f.eks. midt-Sverige får klima som Frankrig, idet gennemsnits-temperaturen dertil ændres med næsten 10 Celcius-grader.

Traditionelle forskere har været meget hurtige til dogmatisk at afvise Platons Atlantis som hans egen opfindelse og til at nedvurdere andre forskere, der er tilhængere af et historisk Atlantis som realitet. Interessen for reel Atlantisopfattelse er steget, og på den græske ø Milos blev der 11.-13. juli 2005, nu med deltagelse af professionelle forskere, arkæologer, geologer, geografer og forfattere, afholdt international konference, "The Case of Atlantis. Looking for the Lost Continent". Arrangører var George Eliopoulos organisationen, et non-profit selskab.

Der var længe kendt 27 forslag - der også nu plæderedes for - om forskellig beliggenhed for Atlantis. Stadig undrer det, at tilhængere bliver ved med at holde stærkt data-afvigende hypoteser i live. Et Atlantis foreslås igen og igen som den lille græske ø Santorini (Thera), der vulkansk eksploderede ca. 1545 f.Kr., eller den lille ø Malta, dvs. begge i Middelhavet. Eller en lille undersøisk ø Spatel ud for Spaniens Atlanterhavskyst. Eller et Sortehavskystområde, der forsvandt for 6-7.000 år siden, etc. - Men når Platon skriver om et ø-kontinent med store geografiske målstørrelser, at det ligger langt vestude for Herkules' søjler (Gibraltar), og at det skete for nu 11.600 år siden - hvordan kan man så uden at tilføje nye fakta blive ved med at tale om bitte små øer i et helt andet hav og på en helt anden tid?

Der ses også ukyndigt fremlagt som "facts" til brug for "indicium", at Mellemamerikas indianerfolk havde en guddom Aes-se-rias el.lign., "der var samme navn som Osiris, som egypterne kaldte en af deres høje guder". Men på egyptisk hed den gud aldrig andet end As; først senere lod grækerne denne egyptiske gud i omtalen på græsk kalde for Osiris. Desværre ses flere traditionelle forskere afvise alt, mens tilhængere ses gøre alt til sandt for enhver pris.

På konferencen var stjernemæssige forhold, der kunne være forbundet til Atlantis ikke berørt - og heller ikke aksehældningens indflydelse på forøgelsen af smeltvandsmængden.

Et endnu tidligere sunket kontinent, Lemurien eller Mu, i Stillehavet - er omtalt i sagn. Foto af det nederste af en trinpyramidelignende undervandsformation ved Yonaguri syd for Japan. Flere forskere bedømmer det som ikke-naturskabt, men udformet med hensigt.

Stjerneviden fra endnu en forsvunden kultur

Et lignende kontinent som det sagnomspundne Atlantis, men endnu tidligere sunket, omtales i indiske legender at have haft en høj civilisation og en langvarig eksistens i Stillehavet.

Den babyloniske præsteastronom Berossos (Berossos fra Kaldæa), der på Alexander d. Stores tid i 300-tallet f.Kr. slog sig ned på den græske ø Kos, medbragte en stor mængde viden om babylonisk astronomi og astrologi. I overleveringerne fra Berossos berettes bl.a., at babyloniernes stjerneoptagelser og astrologi skulle gå flere gange titusinder af år tilbage.

I Indien påberåber man sig stadig lignende enorme traditioner, dvs. fra længere tilbage end 3000 år f.Kr., hvor der ikke ses indflydelse fra babyloniske og sumeriske riger eller sprog.

Barossos udtalte netop også, at stjernernes videnskab på ingen måde var en opfindelse af hans og hans babyloniske fællers forgængere, det sumeriske folk, men at denne viden var blevet overdraget til dem gennem kontakt med en fremmed race.

Ud fra alle forskelligartede konkrete oplysninger om, at stjernebillederne anses at have været kendt langt tilbage, skal der peges på, at noget af den ældste kendte astronomiske og astrologiske viden bl.a. synes at have eksisteret hos Indiens urbefolkning. Her ikke mindst i Indus-dalen med den ældgamle Mohenjo Daro-kultur, der havde livlig udveksling og mange kulturelle fællestræk, f.eks. de trappeformede pyramider, men også visse ligheder i sprog og skrifttegnene, med sumerernes naboer, elamitterne. Også parthere og skythere (i de nuværende sydrussiske og persiske områder) havde kontakt til Mohenjo Daro.

Det ser ud til, at sumererne havde opsamlet stjerneviden både fra nord og syd, dvs. også fra Mohenjo Daro. Var det den "fremmede race"? Skal vi længere tilbage og længere væk?

Kunne stjernebilleders mange fælles navne hos folkeslag i Stillehavet, Asien og Amerika være fra en fortidig Stillehavs-kultur, det sagnomspundne, sunkne Mu- eller Lemuria-kontinent? I den tidligere ikke-tydede skrift fra fortidens Indus-folk er fundet mindst 100 tegn identiske med skrifttegn fra Påskeøen næsten halvvejs Jordan rundt i den anden ende af Stillehavet. Senere fandt forskerne, at mange af Indus-tegnene især havde at gøre med astronomi og astrologi. (I = Indus-skrift; P = Påskeø-skrift).

Mystisk fortidsskrift om stjerneemner

Hvordan så verden ud for mange tusinde år siden? Nutidens videnskab har efterhånden kendskab til mange forhold. Bl.a. er det ejendommelige træk opdaget, at nogle hidtil isolerede Amazonas-indianerstammer (mange indianersprog i både Nord- og Sydamerika er slet ikke indbyrdes beslægtede) i den brasilianske jungle taler et sprog, der kun findes hos nogle bjergstammer i det indre af øen Formosa/Taiwan (før revolutionen taltes her fem forskellige sprog) i Det Sydkinesiske Hav, der var land sunket for 12.000 år siden. Hvor er forbindelsen?

Kunne en del af de fælles navne for især stjernebilleder - udbredt uanset forskellige sprog i dele af Stillehavet samt i Asien og Amerika - have oprindelse i en fortidig Stillehavs-kultur, f.eks. det forsvundne kontinent *Lemurien*, også kaldet *Mu* som gamle indiske legender omtaler som sunket i op til flere omgange - ligesom Atlantis - her for 30.-50.000 år siden? Jf. også andre ligheder, f.eks. fandt Thor Heyerdahl identisk keramik på Stillehavsøer og i Peru.

I en ikke-tydet skrift fra det fortidige Indus-folk blev der i 1934 af sprogforskeren W. von Hevesy opdaget mindst 100 tegn, der var slående identiske med skrifttegn af ældgammel baggrund, fundet på Påskeøen næsten halvvejs Jordan rundt i den anden ende af Stillehavet.

Den daværende videnskab fandt tanken umulig og så imidlertid ikke disse perspektiver. Det er da også først omkring 1970, at gåderne omkring Mohenjo Daro-kulturens skrifttegn er blevet delvis løst - og herved afslørede stor interesse om astronomisk-astrologiske emner. - Jf. bl.a. Askø Parpola et al.: "Further Progress in the Indus Script Decipherment" (The Scand. Inst. of Asian Studies, Spec.Publ. No 3, Copenhagen 1970).

Den forskning var udført af ovennævnte (finske) forskere, der omkring 1970 var ansat på Københavns Universitet. Da de fandt store ligheder med oldtidens elamitters kendte sprog (sydøst for Babylon) og med nuværende tamil-sprog i Indien - blev disse forskere i stand til at afsløre, at Indus-skriften bl.a. havde en hel del koncentration om astronomisk-astrologiske emner. F.eks. det græske *Medusa*-stjernenavn var i Indus *Mahadahusa*, 'store dæmonkvinde' - senere fik hun/stjernen det arabiske navn Algol og var ofte betegnet som "ulykkesstjerne".

Forudsættes der forløbere for denne Indus-kultur - på baggrund af ligheder i mange fælles stjernenavne og -begreber i hele Stillehavs-området - kunne en sådan forhistorisk Stillehavs-kultur netop tænkes at have været leverandør af stjerneviden og traditioner til Indiens urbefolkning.

Ove von Spaeth

Forfatter og forsker, - Copyright © 2006 (& © 1983).
Enkelte dele i teksten er fra bind 2 og 4 i Ove von Spaeths bogserie
"Attentatet på Moses".

Yderligere information: www.moses-egypt.net

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk